

Hotelli
FLANAGANSIN
= uudet tuulet =
ÅSA HELLBERG

BAZAR

Hotelli
FLANAGANSIN
= uudet tuulet =

Hotelli
FLANAGANSIN
= uudet tuulet =

ÅSA HELLBERG

SUOMENTANUT ANU KOIVUNEN

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Anu Koivunen
Ruotsinkielinen alkuteos *Nya tider på Flanagans*
Copyright © Åsa Hellberg 2021
First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with
Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-568-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Olen pitkään odottanut tilaisuutta tälle omistuskirjoitukselle,
sillä vain harvoja ihmisiä ihailen enemmän.
Nyt tilaisuus on tullut.*

Tämä kirja on omistettu sinulle, yksinhuoltajaäiti.

TIIVISTELMÄ

Vuonna 1949 juuri kaksikymmentäyksi täyttänyt Linda Lansing Fjällbackasta perii isältään Lontoossa sijaitsevan muodikkaan hotelli Flanagansin, eikä vastaanotto ole suopea, kun hän kohtaa sukulaisensa – serkkunsa Laurencen ja Sebastianin sekä heidän äitinsä Laura Lansingin.

Kymmenen vuotta myöhemmin uudenvuodenaattona saapuu Flanansiin Emma, joka kahdeksantoistavuotispäivänään on lähtenyt kotikylästään ja jättänyt äitinsä ja isoäitinsä. Hän haluaa työskennellä Linda Lansingin palveluksessa ja olla uuden ajan nainen: itsenäinen, vapaa ja erittäin menestyvä.

Hotellin keittiössä hänen parhaaksi ystäväkseen tulee Elinor, joka jamaikalaisen isänsä ja ruotsalaisen äitinsä kasvatamana on saanut kokonaan toisenlaisen lapsuuden kuin Emma. Elinor ei halua ihonvärinsä ratkaisevan tulevaisuutta, mutta muu maailma vaikuttaa olevan eri mieltä. Hänen haaveensa nousta Flanagansissa jonakin päivänä johtavaan asemaan on tietenkin tavoittamattomissa, mutta häntä auttaa eteenpäin unelma siitä, miten hän voi päästä köyhyydestä ja saada johtavan aseman tarjoaman palkan.

Linda Lansing panee merkille tyttöjen tavoitteet ja nostaa heitä aina vain korkeammalle hotellin organisaatioissa. Myös hänen serkkunsa Sebastian kiinnittää katseensa tyttöihin, ja 1960-luvun puolivälissä Elinor on raskaana ja Sebastian menee hänen kanssaan naimisiin.

Vuonna 1983 Emma ja Elinor johtavat Flanagansia. Emma on naimisissa Alexanderin kanssa, Elinor Sebastianin. Heillä on tyttäret Frankie ja Billie, jotka eivät voi sietää toisiaan.

Molemmat perheet ovat kokeneet suuria tragedioita, jotka ovat muokanneet heitä ja synnyttäneet salaisuuksia. Lopulta paljastuu se, mitä Emma ja Elinor ovat yrittäneet salata: sekä Billien että Frankien isä on Elinorin mies Sebastian.

I

UUDENVUODENAATTO 1999

Tällaisena iltana Flanagans oli tungokseen asti täynnä, ja Frankie tarvitsi hetken omaa rauhaa ennen puoltayötä, jolloin hän perinteiseen tapaan kohottaisi uudenvuoden maljan. Tuntui edelleenkin käsittämättömältä, että se oli hänen tehtävänsä. Vielä jokin aika sitten hän oli vähät välittänyt vastuusta ja perinteistä. Ero oli valtava, kun vertasi sitä nuorta naista, joka hän ennen oli ollut ja joka oli viettänyt suojattua ja hemmoteltua elämää, ja hänen nykyistä vastuullista miinänsä. Elämään oli tullut vakavuutta, jota hän ei ollut osannut lainkaan odottaa silloin, kun hän itse oli ollut kaiken keskipiste.

Voi luoja, miten kaipaan sitä vapauden tunnetta, Frankie mielti työntäessään auki sisäpihalle johtavan raskaan oven. Kylmä ilma pyyhkäisi hänen ohuen iltapukunsa läpi ja sai käsivarret kananlihalle järkytyksestä. Hän hengittäisi hetken ajan raitista ilmaa, palaisi sitten sisälle ja... Ajatus katkesi, kun jokin liikahti portaiden juurella. Frankie ei nähnyt hämärässä kunnolla.

Portaiden juurella kyyhötti lapsi, ja hän näki pienen hahmon nousevan jalkeille. Keskellä yötä uudenvuodenaattona? Oliko hän vieraana hotellissa, eksynyt eikä löytänyt takaisin sisälle?

”Odota”, Frankie huusi, kun pelästynyt poikanen pyrähti juoksuun pihan poikki.

Lapsi pysähtyi niille sijoilleen ja katsoi Frankieta. Hotellin ikkunoista loistavassa valossa Frankie näki, miten kevyesti lapsi oli pukeutunut. Oliko tällä oikeasti lupa olla ulkona? Takki tuskin piti lämpimänä.

”Tiedätkö kuka minä olen?” Frankie kysyi.

Ei vastausta. Frankie nyökkäsi kohti isoa, valaistua tiilirakennusta. Yksi ikkuna oli auki, ja sisältä kantautui juhlien äänekäs melu. Vaikka hotelli kylpi tänä yönä valossa, takapiha oli hämyinen.

”Tuo on minun hotellini.” Hän yritti parhaansa mukaan kuulostaa ystävälliseltä, sillä hän ei missään nimessä halunnut pelästyttää pikkuista. ”Haluaisitko tulla sisälle lämmittelemään?” Vieraat odottivat, kello oli melkein kaksitoista, ja vuosi 1999 oli vaihtumassa vuodeksi 2000. Meneillään oli Flanagansin suurin juhla vuosiin. Epäilemättä Gino tuskaili parhaillaan Frankien odottamatonta katoamista. Mutta eihän tällaista raukkaa voinut jättää ulos kylmään.

Kun vastausta ei vielä kukaan kuulunut, Frankie jatkoi: ”Mikä sinun nimesi on?”

”Pikku-Charles.”

Frankie siristi silmiään nähdäkseen paremmin pimeässä.

”Minun isoisani oli töissä Flanagansissa ennen kuin kuoli. Oletko sinä miss Nolan?”

Frankien leuka loksautti. ”Tarkoitatko Charlesia, *meidän* Charlesiamme?”

Poika uskaltautui lähemmäksi, sujautti sitten kätensä ohuen takkinsa taskuun ja ojensi Frankielle kirjekuoren.

”Hän kirjoitti sinulle kirjeen”, poika sanoi.

Frankie otti kirjeen vastaan ja ilmoitti hetkeäkään epäroimättä: ”Charlesin perhe on minun perhettäni. Voit sanoa minua Frankieksi. Minulla on seuraavat pari tuntia hieman kiire, mutta voit odottaa sen aikaa keittiössä ja syödä vatsasi täyteen.” Poika oli niin hintelä, että aivan ensimmäisenä

hänen pitäisi saada ruokaa, Frankie mietti. ”Tulehan”, hän sanoi ja piti ovea auki. Jos Pikku-Charles ei pian pääsisi sisälle, hän paleltuisi hengiltä.

Frankie pani kirjekuoren iltalaukkuun, hän lukisi sen siten kun hänellä olisi aikaa. Juuri nyt hän ei ehtisi edes istumaan, ja hän halusi keskittyä, kun hän lukisi, mitä hotellin uskollinen palvelija oli hänelle kirjoittanut.

Charles oli työskennellyt heidän kaikkien palveluksessa. Lindan isän, Lindan, äidin ja Elinorin ja lopulta Frankien. Kun hän muutama vuosi sitten oli kuollut, suru oli ollut suuri. Flanagansin työntekijät olivat käyttäneet surunauhoja, ja hautajaispäivänä tunnelma oli ollut murheellinen. Charles jos kuka oli rakastanut Flanagansia yhtä paljon kuin Frankie. Tuntui koskettavalta kohdata hänen lapsenlapsenlapsensa, joka kaiken lisäksi vaikutti kaltoin kohdellulta. Miten se oli mahdollista?

Gino epäilemättä räjähtäisi, jos Frankie ottaisi hoiviinsa jälleen yhden lapsen, mutta Frankie ei Ginon mielipiteestä piitannut. Frankie Nolanille kukaan ei sanonut, mitä sai ja mitä ei saanut tehdä. Ei edes hänen aviomiehensä, eikä varsinkaan silloin kun kyse oli lapsesta. Vieläpä Charlesin sukulaisesta.

Billie olisi ymmärtänyt, mutta Billie oli Los Angelesissa koe-esiintymisessä. Vaikka Frankie kaipasi sisartaan niin että melkein riutui ikävästä, hän tiesi, että jos Billie saisi haluamansa roolin, sisaren elämä muuttuisi. Tänä iltana Billie oli ilmeisesti juhlassa, mutta huomenna hän tapaisi elokuvan tuottajan tämän kotona. Frankie oli aina pitänyt miestä vastenmielisenä. Frankie oli nähnyt lukuisia kuvia, joissa hän virnisteli omahyväisesti käsi aina jonkun nuoren naisen hartioilla. Mutta mies vastasi elokuvasta. Jos tuottaja valitsisi Billien, tämän urakehitys olisi taattu.

He tulivat ovelle, josta pääsi keittiöön.

”Mennään tästä”, Frankie sanoi Pikku-Charlesille. Poika ei epäröinyt. Päinvastoin hän tarttui jääkylmällä kädellään tiukasti Frankien ojentamaan käteen. Kerrassaan merkillinen lapsi.

Frankie hymyili tarjoilijoille, jotka kiiruhtivat heitä vastaan isoja tarjoiluvateja kantaen, ja ohjasi tiukasti Pikku-Charlesia, ettei tämä olisi tiellä. Hän tunsi syvää kiitollisuutta työntekijöitä kohtaan, jotka jälleen kerran työskentelivät uudenvuodenaattona. Yksikään Lontoon hotelli ei ollut Flanaganin veroinen, ja kiitos kuului hotellin uskollisille työntekijöille. Frankien pelkona olikin, että he hylkäisivät hänet ja hotellin ja siirtyisivät kilpailijan palvelukseen. Toisinaan hän tunsi sellaista rakkautta työntekijöitä kohtaan, että kyyneleet kihosivat hänen silmiinsä.

Kun he tulivat keittiöön, Frankie laski kätensä pojan olkapäille. ”Tämä tässä on Pikku-Charles, ja hän tarvitsee ruokaa”, hän hymyili Pierrelle, keittiön yksinvaltaiselle hallitsijalle.

Pierre katseli poikaa tarkasti, kuin arvioidakseen millaista ruokaa tämä tarvitsi.

”Spagettia”, hän päätti lopulta. ”Hanhenmaksa tuskin on pojan mieleen, vai mitä?”

Keittiön kirkkaassa valossa Frankie näki, että Pikku-Charles oli seitsemän-kahdeksan ikäinen. Miksi tämä oli yksin? Frankie ei keksinyt muuta syytä kuin kehnot kotiolot. Hän jututtaisi poikaa myöhemmin, sitten kun vieraat olisivat läheneet kotiin ja hän olisi lukenut kirjeen.

”Huolehditko sinä hänestä?” Frankie kysyi Pierreltä.

Heidän katseensa kohtasivat ja viipyivät toisissaan aivan liian pitkään.

”Tiedät kyllä, että minä huolehdin”, Pierre vastasi lopulta. ”*Chérie*...” hän jatkoi hiljaa.

”Niin?”

”Hyvää uutta vuotta.”

Frankie yritti miettiä, tuntuiko uuden vuosituhannen ensimmäinen aamu jotenkin erilaiselta, mutta kaikki vaikutti olevan niin kuin ennenkin. Vuosi oli vaihtunut ilman ongelmia. Ulkona oli ammuttu raketit uuden vuoden kunniaksi, ja siitä oli vastannut tavalliseen tapaan Andy, joka tiesi Flanagansissa melkein kaikesta kaiken. Jos yön aikana olisi ilmennyt ongelmia, Andy olisi kyllä tarttunut toimeen. *Missä Andy on?* oli varmasti hotellin yleisin kysymys.

Kun Frankie oli kohottanut portailla perinteisen maljan, Frankien läheisin kollega Annika oli kietonut kätensä hänen ympärilleen, suukottanut poskelle ja ojentanut samppanjalasiansa. ”Emmekö kohottaisi maljan myös Billielle?” Annika oli kysynyt.

”Totta kai. Ja äidille. Tänään on hänen syntymäpäivänsä”, Frankie oli vastannut. He kilistivät lasejaan ja ilmoittivat: *”Sinulle, Billie. Ja sinulle, Emma.”* Niin kovaan ääneen kuin pystyivät. Vieraat olivat nauraneet, nyökänneet heille ja kohottaneet lasinsa. Frankie oli siemaillut hedelmäsoodaansa ja nyökännyt vastaukseksi. Uudenvuodenaatto oli ollut mieleenpainuva.

Siitä huolimatta hän istui nyt vuoteensa reunalla ja mietti, oliko hän unohtanut jotakin. Ehkä hän oli vain nukkunut liian vähän. Hän vilkaisi herätyskelloa. Puoli kahdeksan. Puoli tuntia lisää tekisi hyvää, mutta hän tiesi, ettei hän onnistuisi enää nukahtamaan. Selkä tuntui jäykältä, niskasta puhumattakaan. Irvistäen hän käänsi päätään puolelta toiselle. Hän todella kaipasi hierontaa. Ehkä paperitöiden jälkeen, jos joku Flanagansin kuntosalin hierojista ehtisi.

Hän hiipi varpaisillaan ulos huoneestaan, ylitti olohuoneen tummaksi petsatun puulattian ja kurkisti ensin toiseen ja sitten toiseen makuuhuoneeseen. Sekä Gino että Frankien veli Nick nukkuivat sikeästi, ja yhtä varovaisesti kuin hän oli ovet avannut hän myös sulki ne.

Matkalla toimistoon hän pysähtyi ja sipaisi kädellään valkoista seinää. Flanagansin mittava remontti oli valmistunut vain vuosi sitten. Se, mikä ennen oli ollut tummaa puuta, oli maalattu luunvalkoiseksi ja näytti nyt juuri niin hienolta kuin hän oli mielessään ajatellut sen näyttävän. Hän oli ollut mukana prosessissa alusta loppuun ja valinnut tarkoin harkiten kaikkien tilojen uudet värisävyt, ja edelleenkin hän oli tyytyväinen lopputulokseen. Lisäksi huoneissa oli uudet kalusteet, isokokoiset kuvaputkitelevisiot olivat poissa ja kokolattiamatot olivat jäljellä vain käytävissä ja portaikoissa.

Vanha yökerho Linda, jonka menestys oli kestänyt vain pari vuotta, tarjosi nykyään Lontoon herkullisimpia lounaita ja oli terveellisesti syövien nuorten naisten suosiossa. Pierre oli tehnyt yliverstaista työtä, vaikka olikin aluksi suhtautunut uudistuksiin epäilevästi. Kun hän oli ryhtynyt miettimään menyytä, hän oli kuitenkin innostunut, ja nyt hän oli ottanut haasteeksi houkutellessa tiedostavasti terveyteen suhtautuvat ravintolaan, jolle he olivat naapurissa sijaitsevan yksityispuiston mukaan antaneet nimen Apple Tree Garden. Pian ravintola oli saanut lempinimen Apple, ja se oli jatkuvasti täynnä ja kadulla sen edustalla oli usein pitkä jono. Kylminä päivinä jonottajille tarjoiltiin lämmintä, alkoholitonta mallasjuomaa. Frankie ei halunnut, että vieraat paleltuisivat hengiltä pöytää jonottaessaan.

Frankie oli ollut osakkaana Flanagansissa kymmenen vuotta, ja se aika oli muuttanut hotelleja enemmän kuin kaikki vuodet äidin ja Elinorin hallinnassa. Hotellin toisen puolikkaan omisti Billie, ja hän palaisi kotiin elokuvauran päätyttyä. Hän oli kolmenkymmenenhenkisen, eikä Hollywoodin läpimurtoa voinut enää odottaa kovin montaa vuotta.

Kun äiti ja Elinor olivat kysyneet, haluaisiko Frankie siirtyä johtoon ja ryhtyä osakkaaksi, hän oli työskennellyt hotellissa jo monta vuotta. Hän ja Annika, Billien paras ystävä ja

opiskelutoveri Uppsalasta, olivat muodostaneet kaksikon, joka oli yhtä vahva kuin äiti ja Elinor aikoinaan. Ongelmia heillä ei toki ollut yhtä paljon.

Frankien sydäntä lämmitti ajatus siitä, että äiti ja isä olivat rakastuneet toisiinsa uudelleen. Äiti oli hehkunut onnea vastatessaan myöntävästi isän kosintaan. Isä oli laskeutunut polvilleen Calais'ssa kaikkien Maranissa iltavuorossa olleiden nähden, ja Frankie muisti ajatelleensa, että rakkaus todella voitti kaiken. Siitäkin huolimatta, että hänen sisäinen kynnikkonsa oli aina kuitannut moiset puheet hölynpölyksi.

Häät olivat upeimmat, missä Frankie oli koskaan ollut. Pierre oli ollut isän bestman ja Frankie äidin kaaso, ja tuntui kuin huoneen tunnelma olisi kietonut heidät kaikki sisäänsä. He olivat Pierren kanssa tanssineet toisiinsa painautuneina, ja jos Frankie olisi kuunnellut vartaloaan, he olisivat tehneet paljon muutakin kuin vain tanssineet. Hän ei kuitenkaan toista kertaa uskaltanut tehdä aloitetta. Pierre oli monta kertaa osoittanut, ettei hän muuten välittänyt Frankiesta ja että vaikka hän tanssilattialla piteli Frankieta tiukasti, se ei merkinnyt mitään.

Frankie pysähtyi toimiston ovelle ja veti henkeä, sulki silmänsä ja nojasi seinään. Kyyneleet kihosivat silmiin, kun hän mietti äitiä, jolla oli ollut rohkeutta luopua Flanagansista ja muuttaa isän luokse Calais'hen johtamaan ravintolaa yhdessä isän kanssa. Äiti oli rakastanut hotellia, mutta isä oli tärkeämpi.

Ravintola. Helvetti. Nyt Frankie muisti, mitä oli unohtanut. Hän kuivasi nopeasti silmänsä ja kiiruhti henkilökunnan hissille, jolla pääsi keittiöön. Hitto. Hän oli jättänyt Pikku-Charlesin keittiöön Pierren huolehdittavaksi. Hän toki luotti Pierreen täysin, mutta ei Pierre kaivannut lasta riesakseen. Vieläpä uudenvuodenaattona, joka oli kaikkein kiireisin... Miten hän oli voinut? Hän ei ollut edes lukenut pojan isoisoisän kirjettä.

Hän teki nopean päätöksen, ja sen sijaan, että olisi rynnännyt ulos hissistä, hän palasi omaan kerrokseensa. Hänen oli luettava Charlesin kirje ennen kuin hän tapaisi pojan uudelleen. Mihin hän oli jättänyt iltalaukun? Tuossa. Hän repi kuoren auki.

Rakas Frankie.

Jos lapsenlapsenlapseni Charles on tuonut sinulle tämän kirjeen, se tarkoittaa, ettei hänen äitinsä enää kykene pitämään hänestä huolta. Voin vakuuttaa, että me kaikki olemme yrittäneet saada Charlesin äidin terveeksi, mutta valitettavasti se ei ole onnistunut. Poikani on luovuttanut, mutta minä olen yrittänyt auttaa Pikku-Charlesia, joka on viettänyt aikaa luonani silloin, kun hänen äitinsä on ollut kykenemätön huolehtimaan lapsestaan.

Pikku-Charles on yksin, Frankie, sillä jos luet tämän, olen poistunut joukostamme, eikä Pikku-Charlesilla ole ketään, kenen puoleen kääntyä.

Ellet pysty ottamaan poikaa omaan perheeseesi, ehkä sinä voit auttaa häntä löytämään toisen perheen. Pikku-Charles on kiltti ja hieno poika, joka tarvitsee paljon rakkautta ja huolenpitoa, jotta hän ei päädy vanhempiansa jalanjäljille. Minulla ei myöskään ole ketään muuta, kenelle voisin pyyntöni esittää.

Sinulla on suuri sydän, jossa riittää tilaa. Olen seurannut sinua siitä saakka, kun olit lapsi, läpi suurten menetystesi, ja uskon sinun ymmärtävän Charlesin kaltaista yksinäistä pojanassikkaa. Hän tarvitsee rinnalleen jonkun, ja sinä olet yksi heistä, joihin eniten luotan.

*Lämpimin terveisin
Charles*

Sydän jyskyttäen Frankie kiiruhti henkilökunnan huoneeseen, jossa hän oli viimeksi nähnyt pojan. Tietenkään tämä ei ollut siellä. Mitä hän oli kuvitellut? Että poika nukkuisi tuollilla istuallaan? Hän meni keittiöön. Ei Pierreä. Pierre oli tehnyt yön töitä ja oli tietenkin nukkumassa hotellin asunnossaan. Ei olisi reilua herättää häntä, mutta poika oli nyt etusijalla.

Hermostunut Frankie syöksyi ohi työntekijöiden, jotka valmistivat aamiaista hotellivieraille. Kaikki ahersivat ympäri vuorokauden tyydyttääkseen vieraiden pienimmätkin tarpeet, ja uudenvuodenpäivänä toiveita oli enemmän kuin koskaan. Enemmän pyyntöjä huonepalvelulle, myöhäisempiä aamiaisivieraita ja seisovassa pöydässä tavallista enemmän lämpimiä ruokia. Frankie toivoi, että olisi voinut pysähtyä vaihtamaan pari sanaa uutterasti työskentelevien alaistensa kanssa, mutta nyt hänen oli selvitettävä, mitä Pikku-Charlesille oli tapahtunut. Poika oli tullut hakemaan apua, mutta Frankie ei ollut uhrannut hänelle ajatustakaan. Se luultavasti kertoi Frankiesta paljon.

Hän koputti varovasti Pierren huoneen oveen. *Hyvä luoja, kunpa ovea ei avaisi kukaan nainen.*

”Oui?”

”Minä täällä.”

Oven takaa kuului rapinaa, ja sitten Pierre avasi, kohotti sormen huulilleen ja viittasi toisella kädellä kehottaen Frankieta tulemaan sisään.

Huone oli ikimuistoinen. Neljäkymmentä vuotta sitten huoneessa olivat asuneet äiti ja Elinor. Tässä huoneessa Sebastian oli karismallaan vietellyt äidin ja saattanut tämän raskaaksi, ja toisessa huoneessa saanut raskaaksi Elinorin, niin että Billie oli saanut alkunsa.

Ja nyt Pierre asui samassa huoneessa, jossa kaikki oli aikoinaan alkanut. Pierre, jonka Frankie oli ensimmäisen kerran

tavannut Calais'ssa isän ravintolassa Maranissa. Pierre, jota Frankie oli aluksi kiihkeästi vihannut. Pierre, joka ainoana miehenä oli saanut Frankien pois tasapainosta.

Ennen Pierreä Frankie oli kyennyt hurmaamaan kenet tahansa haluamansa miehen, mutta kun Pierre oli kiinnittänyt katseensa häneen, hän oli vaiennut, sydän oli alkanut hakata huolestuttavasti ja tuhannet perhoset olivat lepattaneet vatsassa. Alle metrin läheisyys tarkoitti hengenvaaraa, ja sitä Frankie olikin karttanut siitä lähtien, kun hän oli ymmärtänyt, miten paljon Pierre keräsi ympärilleen naisia. Oli ollut typerää kuvitella merkitsevänsä muita enemmän. Eihän hän ollut Pierrelle mitään muuta kuin ravintoloitsijan tytär. Niin kuin hän oli odottanut suudelmaa, jonka hän viimein oli saanut. Vielä nyt vuosien jälkeenkään hän ei halunnut ajatella, mihin hän oli sen saadakseen alentunut. Hän oli flirttaillut häpeilemättä, kiehnännyt kuin kissa. Ja lopulta hän oli saanut haluamansa. Tietenkin. Mitä muuta miesparka olisi voinut tehdä?

Suudelma oli vertaistaan vailla, ja siinä oli sähköä enemmän kuin yhdessäkään suudelmassa, jonka hän oli kolmenkymmenenkolmen vuoden ikään mennessä kokenut – ja siinä vaiheessa hän oli jo kokeillut lähes kaikkea. Hän pystyi vieläkin tuntemaan, miten Pierre painoi kätensä hänen selkäänsä vasten ja veti hänet kiinni itseensä. Mutta iltavuoron päätyttyä asiat eivät menneetkään niin kuin Frankie oli suunnitellut. Sen sijaan että Pierre olisi jatkanut sitä, minkä oli aloittanut, hän kietoiikin kätensä Nicolén ympärille – sen isorintaisen mielistelijän, jota Frankie ei ollut koskaan voinut sietää – ja lähti ravintolasta taakseen katsomatta. Frankie vannoi, ettei koskaan enää menisi Pierren lähelle. Hän kuitenkin ryhdistäytyi, ja kun hän yllätti Pierren varastossa, hän oli itseluottamusta huokuen tarttunut mieheen, suudellut tätä ja ryhtynyt avaamaan tämän paidan nappeja. Häpeä oli

suunnaton, kun Pierre siirsi hänen kätensä pois ja mutisi ”en halua”.

Sen koommin Pierre ei ollut Maranissa vilkaissutkaan Frankieta, vaan omistautunut yksinomaan ravintolan muille naisille. Kun hän pian sen jälkeen kihlasi Marien, tumman kaunottaren, joka kaiken lisäksi oli mukava, ja isä järjesti heidän kunniakseen juhlat, Frankie jätti Ranskan, palasi kotiin äidin luokse ja ilmoitti haluavansa oppia Flanagansista kaiken. Ei se mitään. Frankie kyllä oli tanssinut Pierren kanssa äidin ja isän häissä, mutta sen lähemmin he eivät olleet sen koommin olleet tekemisissä.

Kun Pierre tuli Flanagansiin keittiömestariksi, oli kulunut monta vuotta, ja pian hänestä tuli yhtä suosittu kuin Calais'ssa. Halutessaan hän olisi saanut uuden naisen joka päivä, sillä kihlaus Marien kanssa ei ollut kestänyt kovin kauan. Ei myöskään sitä seuraava. Oli helppoa ymmärtää, miksi naiset ihasuivat Pierreen, olihan Frankie itsekin aikoinaan mennyt ansaan. Pierre oli hyvännäköinen, verraton keittiömestari, tasainen ja tasapainoinen luonteeltaan, eikä Frankie olisi selvinnyt ilman häntä. Nykyisin he olivat hyviä ystäviä... eikä Frankie enää lainkaan ajatellut, että Pierre oli seksikäs, luultavasti kiihkeä mutta kuuliainen rakastaja.

Keittiö oli hotellissa se, josta Frankien ei tarvinnut lainkaan kantaa huolta, ja tuntui hyvältä tuntea niin suurta luotamusta Pierreä kohtaan. Pierre ymmärsi häntä, osasi tulkita hänen ajatuksensa pelkästä katseesta. Jos Frankie tunsu itsensä apeaksi, aviomies ei huomannut mitään, kun taas Pierre pani mielialan heti merkille ja kysyi, oliko kaikki hyvin. Mutta ehkä miespuoliset ystävät olivat sellaisia. Heidän ei tarvinnut olettaa, että kaikki johtui heistä.

”Tätäkö etsit?” Pierre osoitti kohti vuodetta, jossa Pikku-Charles nukkui sikeästi. Frankie painoi helpottuneena kädet rintaansa vasten ja henkäisi. Hän istuutui vuoteen reunalle ja silitti pojan päätä.

”Kiitos”, hän kuiskasi. ”Onneksi hän uskalsi jäädä luokseksi, tuo pyjamasi on kieltämättä pelottava.” Maitoa latkivat kissanpojat puseron rintamuksessa eivät todellakaan sopineet isokokoiselle Pierrelle. ”Milloin sinä tuon olet ostanut?” Frankie ei malttanut olla kysymättä. ”Tai ehkä pikemminkin, miksi olet ostanut sen.”

”Se oli lahja”, Pierre mutisi. ”Yleensä nukun alasti.” Tummat silmät välkähtivät.

”Aina valmiina?” Frankie kysyi hymyillen. Luultavasti tässä huoneessa oli käynyt vieras jos toinenkin. Oli helppoa kuvitella Pierre ilman rihman kiertämää, ja sen Frankie oli kuvitellut monta kertaa: karvainen rinta, poikkeuksellisen tiukka vatsa siihen nähden että Pierre oli kokki, pitkät sääret, lihaksikkaat käsivarret – ja sametinpehmeä iho. Juuri se oli jäänyt Frankiella mieleen, kun hän oli kietonut kätensä Pierren kaulaan. Kaiken muun hän oli pannut merkille tarkastellessaan tätä salaa. Hän käänsi katseensa nukkuvaan lapseen.

Poika heräsi, katsoi vierellään istuvaa Frankieta ja huokaisi tyytyväisenä.

”Luitko kirjeen?” poika kysyi. ”Saanko minä jäädä sinun luoksesi asumaan?”

LONTOOLAISEN LOISTOHOTELLIN UUDET HAASTEET

Frankie rakastaa hotellinomistajan elämää. Häntä ei häiritse edes se, että hänen tärkein ystävänsä Billie on häipynyt toiselle puolen Atlanttia edistääkseen uraansa. Niin kauan kuin hänen perheensä ja tiiminsä ovat Flanagans-hotellissa, kokee Frankie pystyvänsä mihin tahansa. Mutta kun hänen avioliittonsa ajautuu yhtäkkiä karille, jokin syvälle Frankien sisimpään haudattu pulpahtaa pintaan. Hänen täytyy myöntää itselleen, ettei hän pysty enää kaikkeen yksin.

Billielle Frankien avunhuuto tulee pahimpaan mahdolliseen aikaan. Billie on juuri saanut napattua kiinni roolistia, jonka saadakseen hänen näyttelijäkollegansa tekisivät mitä tahansa. Hän on myös päässyt New Yorkin loisteliaisiin seurapiireihin ja löytänyt elämänsä rakkauten. Kaikki maailman mahdollisuudet vaikuttavat olevan hänen ulottuvillaan, mutta voiko Billie olla vastaamatta Frankien avunpyyntöön?

Åsa Hellbergin *Hotelli Flanagansin uudet tuulet* on lontoolaisesta loistohotellista, sen johtajattarista ja henkilökunnasta kertovan trilogian liikuttava päätösosa, joka vie lukijan 2000-luvun alun kiihkeisiin tunnelmiin.

